

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/5/2017
Identifikačné číslo spisu: 9017200061
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Darina Ličková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9017200061.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Mgr. Alena Turčanová, správca konkurznej podstaty, s adresou kancelárie Ul. Horná 54, 974 01 Banská Bystrica, úpadcu KALINIČ Dolný Kubín, s. r. o., „v konkurze“ so sídlom M. R. Štefánika 2256, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 31 612 946, zastúpeného Mgr. Martinou Slosiarikovou, advokátkou, Jelšová 2A, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: JUDr. C. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., zastúpenému JUDr. Vladimírom Zvarom, advokátom, SNP I/A, 990 01 Veľký Krtíš a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného: Kooperatíva poisťovňa a. s., Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, pob. Nám. Š. Moyses 9, 974 01 Banská Bystrica, zastúpený Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s. r. o., Robotnícka 6, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, v konaní o zaplatenie 100 898,22 Eur s príslušenstvom, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2016, č. k. 2Obo/23/2015-522, č. k. 2Obo/24/2015-522, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2016 sp. zn. 2Obo/23/2015, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. januára 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408 o d m i e t a .
- II. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2016 sp. zn. 2Obo/24/2015, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. decembra 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-317, o d m i e t a .
- III. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 15. 01. 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 100.898,22 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 25. 09. 2010 do zaplatenia a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia vo výške 4 129,56 Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalovanému ďalej uložil povinnosť zaplatiť na účet Krajského súdu v Banskej Bystrici poplatok vo výške 6 053,50 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že podaným návrhom si žalobca uplatnil voči žalovanému právo na náhradu škody, pričom nevyklúčil, že by mohlo ísť aj o právo na vydanie

bezdôvodného obohatenia vo výške 100 898,22 Eur. Žalovaný ako bývalý správca úpadcu vybral túto sumu z konkurznej podstaty, z účtu úpadcu a vložil ju na účet súkromnej investično-finančnej spoločnosti HAPPY TREND LTD. - organizačná zložka Slovensko, so sídlom Párovská č. 16, Nitra, na základe dvoch zmlúv o investovaní, uzavretých dňa 27. 10. a 30. 10. 2008. Žalovaný tak použil majetok úpadcu určený v konkurznom konaní na uspokojenie pohľadávok veriteľov ako súkromná osoba neoprávnená. Majetok úpadcu sa tak v dôsledku takéhoto konania žalovaného znížil na nulu, pretože investičná spoločnosť žalovanému finančné prostriedky nevrátila a následne nevrátil ani žalovaný tieto preinvestované peniaze žalobcovi napriek tomu, že ho listom zo dňa 16. 09. 2010 na ich odovzdanie v lehote do 24. 09. 2010 vyzval. Z uznesenia konkurzného súdu, ktorým bol žalovaný ako správca zbavený funkcie, vyplýva, že pri investovaní finančných prostriedkov porušil svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou podľa § 8 ZKV, keď tieto finančné prostriedky konkurznej podstaty investoval do súkromnej spoločnosti. Ak by aj neuzatvoril zmluvy o investovaní ako správca konkurznej podstaty, porušil túto povinnosť konať s odbornou starostlivosťou už len tým konaním, že pred zrušením účtu dňa 27. 10. 2008 vybral peňažné prostriedky úpadcu z bankového účtu úpadcu a dňa 30. 10. 2008 tento účet úplne zrušil, pričom následne ich úpadcovi nevrátil.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný bol do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovený súdom a počas výkonu tejto funkcie mal v súlade s § 8 ZKV stanovené svoje postavenie a s ním súvisiace oprávnenia, povinnosti a z toho vyplývajúcu zodpovednosť. V konaní podľa krajského súdu nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalovaný ako bývalý správca úpadcu vybral z účtu úpadcu, s ktorým mal výlučné dispozičné právo na všetky finančné prostriedky, účet úpadcu zrušil a peniaze vložil na účet súkromnej finančnej spoločnosti na dobu určitú, po uplynutí ktorej táto spoločnosť žalovanému vložené peniaze nevrátila. Nesporná bola aj tá skutočnosť, že k zmenšeniu majetku na strane žalobcu a ním tvrdenej škode došlo pri činnosti žalovaného bez toho, aby mu konkurzný súd, ktorý vykonáva nad činnosťou správcu len dohľad dal akýkoľvek pokyn, či už formou opatrenia alebo príkazu na takéto konanie a bez toho, že by s takýmto konaním žalovaného bol vyslovil súhlas. Z obsahu oboch písomných zmlúv o investovaní uzavretých žalovaným dňa 27. a 30. 10. 2008, ako aj z výsluchu žalovaného podľa krajského súdu vyplýva, že žalovaný mal od samého začiatku, a to aj z dôvodu, že zmluvy o investovaní uzatvárala za investičnú spoločnosť jeho manželka, podrobné informácie o investičnej spoločnosti HAPPY TREND LTD., o podmienkach, za akých vkladá finančné čiastky na jej účet a do pokladne a aký mal byť očakávaný zisk, ktorým boli úroky vo výške 12% mesačne. Krajský súd v Banskej Bystrici zdôraznil, že správca konkurznej podstaty nie je oprávnený vykonávať podnikateľskú činnosť, ani žiadne súkromné aktivity s cudzími finančnými prostriedkami, ktoré patria konkurznej podstate, okrem tých, ktoré mu zveruje zákon o konkurze a vyrovnaní. Z konania žalovaného jednoznačne vyplýva, že nekonal pri výkone svojich povinností riadne a svedomito a ani s odbornou starostlivosťou, keď vklady vložené do majetku investičnej spoločnosti žiadnym relevantným spôsobom nezabezpečil, a teda neuzavrel žiadne poisťovacie zmluvy, ani zmluvy o zabezpečovacom prevode práva a ani záložné zmluvy, a keď sa takýmto jeho konaním majetok patriaci do konkurznej podstaty úpadcu znížil na nulu. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že bývalý správca konkurznej podstaty nesie osobnú zodpovednosť za zníženie majetku patriaceho do konkurznej podstaty podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 8 ods. 2 ZKV. Krajský súd dodal, že nevykonal všetky žalovaným navrhnuté dôkazy, nakoľko súd nemusí vykonať všetky, účastníkmi navrhované dôkazy, ale najmä tie, ktoré boli medzi účastníkmi sporné a ktoré sú pre posúdenie uplatneného nároku relevantné. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobca aj žalovaný.

Žalovaný podal odvolanie aj proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. 12. 2014 č. k. 38Cbi/5/2010-Db-317, ktorým súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol; uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. 03. 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-455, ktorým bolo žalovanému uložené, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie vo výške 6 053,50 Eur; uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. 05. 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-482, ktorým súd žalovanému oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom z 27. 10. 2016 č. k. 2Obo/23/2015-522, č. k. 2Obo/24/2015-522, č. k. 2Obo/30/2016-522 a č. k. 2Obo/31/2016-522 rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. januára 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. decembra 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-317, uznesenie Krajského súdu v Banskej

Bystrici z 27. marca 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-455 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. mája 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-482 potvrdil. Druhým výrokom rozhodol, že žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd v odôvodnení rozsudku poukázal na ust. § 8 ods. 2 ZKV, § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka a uviedol, že povinnosti žalovaného ako správcu konkurznej podstaty vyplývajú jednak priamo zo zákona o konkurze a vyrovnaní a jednak z povinností uložených konkurzným súdom v rámci zákona a svojej dohliadacej činnosti. Predovšetkým pri plnení všetkých svojich povinností je povinný vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou na splnenie cieľu konkurzu a vyrovnania, a to pomerne uspokojiť veriteľov úpadcu z dlžníkovho majetku. Zákon súčasne upravuje aj zodpovednosť správcu za škodu vzniknutú porušením povinností. Táto zodpovednosť je subjektívna s prezumpciou viny s možnosťou exkulpácie (§ 420 Občianskeho zákonníka).

Odvolací súd mal za to, že žalobca právo na náhradu škody proti žalovanému vyvodzuje z tej skutočnosti, že žalovaný ako bývalý správca úpadcu vybral uplatnenú sumu z účtu úpadcu a vložil ju na účet súkromnej investično-finančnej spoločnosti HAPPY TREND LTD. - organizačná zložka Slovensko, so sídlom Párovská č. 16, Nitra, na základe dvoch zmlúv o investovaní uzavretých dňa 27. 10. a 30. 10. 2008. Žalovaný tak použil majetok úpadcu určený v konkurznom konaní na uspokojenie pohľadávok veriteľov ako súkromná osoba neoprávnené.

Z návrhu žalobcu bolo zrejmé, že jeho predmetom je nárok smerujúci voči osobe správcu konkurznej podstaty z titulu jeho zodpovednosti za porušenie povinností pri výkone funkcie správcu. Ak v posudzovanom prípade mala byť škoda na úkor žalobcu spôsobená žalovaným vo forme investovania finančných prostriedkov z majetku úpadcu, možno následky jeho konania považovať za porušenie povinností správcu ako fyzickej osoby pri výkone jeho funkcie správcu konkurznej podstaty podľa § 8 ods. 2 ZKV v spojení s § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúcim zodpovednosť za škodu, a nie v spojení s § 451 Občianskeho zákonníka upravujúcim bezdôvodné obohatenie. Ak má byť podanému návrhu vyhovie, potom v zmysle uvedeného žalobca musí jednoznačne preukázať porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti.

Porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného je deklarované uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03. 06. 2010, sp. zn. 25-24K/185/00-628, ktorým bol žalovaný ako správca zbavený funkcie. Z predmetného uznesenia vyplýva, že pri investovaní finančných prostriedkov porušil žalovaný svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou podľa § 8 ods. 2 ZKV, keď finančné prostriedky z konkurznej podstaty úpadcu investoval do súkromnej spoločnosti, čím neoprávnené použil majetok úpadcu určený v súdnom konaní na uspokojenie pohľadávok veriteľov na podnikanie súkromnej osoby. Vznik škody je daný tým, že majetok úpadcu sa v dôsledku konania žalovaného znížil na nulu, pretože investičná spoločnosť žalovanému finančné prostriedky nevrátila a následne nevrátil ani žalovaný tieto preinvestované peniaze žalobcovi, napriek tomu, že ho listom zo dňa 16. 09. 2010 na ich odovzdanie v lehote do 24. 09. 2010 vyzval.

Podľa odvolacieho súdu je príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného zrejماً z toho, že žalovaný v rámci svojich povinností nekonal riadne a svedomito a ani s odbornou starostlivosťou, keď vklady vložené do majetku investičnej spoločnosti žiadnym relevantným spôsobom nezabezpečil a majetok patriaci do konkurznej podstaty úpadcu znížil na nulu. Keby žalovaný nekonal vyššie uvedeným spôsobom, k vzniku škody by nebolo došlo a ako osoba zodpovedná za správu majetku úpadcu v konkurznom konaní v rámci zákonom vymedzených povinností, mohol žalovaný predpokladať, že jeho neoprávneným konaním (výberom finančných prostriedkov z účtu úpadcu) môže dôjsť k zníženiu majetku úpadcu, prípadne k jeho úplnej strate, ku ktorej napokon aj došlo, čím úpadcovi vznikla škoda.

K námietke žalovaného uvedenej v odvolaní, že k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, došlo zmenou žaloby, ktorú žalobca neurobil, a preto mala byť žaloba zamietnutá, odvolací súd poukázal na to, že právnu kvalifikáciu uplatneného nároku nie je možné považovať za zmenu žaloby. V prvom rade ide v danej veci o návrh na plnenie a je vecou súdu vyhodnotiť, či ide o nárok vyplývajúci z titulu náhrady škody alebo bezdôvodného obohatenia. Takýto postup súdu nie je možné považovať za konanie, ktoré by bolo postihnuté inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie. Táto námietka odporcu je preto neopodstatnená.

Za rovnako neopodstatnenú námietku považoval odvolací súd aj námietku žalovaného spočívajúcu v

nevykonaní všetkých ním navrhnutých dôkazov, resp. v nedostatočnom dokazovaní. Odvolací súd dodal, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 C. s. p., pôvodne § 120 ods. 1 O. s. p.) Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 C. s. p.). Krajský súd v Banskej Bystrici v napadnutom rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. januára 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408 na strane č. 22 uviedol, z akých dôvodov nevykonával všetky žalovaným navrhnuté dôkazy. Tým, že súd prvej inštancie nevyhovel všetkým návrhom žalovaného na vykonanie dôkazov, nezaťažil konanie vadou, nakoľko primerane vysvetlil všetky dôvody, ktoré ho k takémuto postupu viedli. Odvolací súd zároveň konštatoval, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť alebo nejasnosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Žalobca podal odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. januára 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408 v časti trov právneho zastúpenia. V odvolaní žalobca podrobne rozpisal trovy právneho zastúpenia, ktoré mu súd prvej inštancie nepriznal. Preto žalobca žiada, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. januára 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408 v časti trov právneho zastúpenia zmenil tak, že mu prizná trovy právneho zastúpenia vo výške 10 464,66 Eur. K tomuto odvolaniu sa vyjadril vedľajší účastník na strane žalovaného Kooperatíva poisťovňa a. s., Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, pob. Nám. Š. Moysesova 9, 974 01 Banská Bystrica, ktorý žiadal, aby odvolací súd odvolaniu žalobcu v časti trov právneho zastúpenia nevyhovel. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia z 15. januára 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408, v časti trov právneho zastúpenia podrobne uviedol, aké trovy si právny zástupca žalobcu uplatnil a prečo mu ich za porady s klientom v dňoch 28. 11. 2011, 03. 04. 2013, 08. 12. 2014, 17. 12. 2014 a 14. 01. 2015 a pod. nepriznal. Rovnako súd rozsiahlo objasnil, aké úkony právnej služby považoval za účelné a na základe čoho dospel k sume, ktorá tvorila výšku odmeny za právne zastupovanie žalobcu v konaní.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku a odvolaní oboch strán sporu konštatoval, že pokladal namietané konanie žalovaného za v rozpore s § 8 ods. 2 ZKV. a nebolo možné vzhľadnúť na žiadne žalovaným tvrdené exkulpčné dôvody. Taktiež pokladal odvolanie žalobcu v časti trov právneho zastúpenia za nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie podrobne uviedol dôvody, pre ktoré priznal trovy konania právneho zastúpenia žalobcu a pre ktoré úkony a odvolací súd sa s odôvodnením súdu prvej inštancie stotožnil. Preto, ak súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 100 898,22 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 25. 09. 2010 do zaplataenia a nahraďiť mu trovy právneho zastúpenia vo výške 4 129, 56 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, tak rozhodol vecne správne a odvolací súd napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. decembra 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-317, súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici v tomto uznesení uviedol, že v trestnom konaní vedenom proti žalovanému a konateľovi spoločnosti Happy Trend Ltd. - organizačná zložka Slovensko sa rieši základná otázka, či sa žalovaný dopustil trestného činu pokračujúceho zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku a prečinu sprenevery podľa § 213 Trestného zákona, ako aj to, či došlo zo strany žalovaného k porušeniu všeobecne záväzných predpisov alebo povinností zo zmluvy. Výsledky trestného konania vedeného voči konateľovi spoločnosti HAPPY TREND, Ltd., organizačná zložka D.. nie sú podľa krajského súdu pre toto konanie o zaplataenie sumy 100 008,21 Eur takými dôvodmi, na ktorých by rozhodnutie v prejednávanej veci malo závisieť.

Uznesenie o zamietnutí prerušenia konania zo dňa 14. decembra 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-317, napadol odvolaním žalovaný, ktorý žiadal, aby odvolací súd uvedené rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa žalovaného treba skúmať príčinnú súvislosť medzi konaním vedúceho organizačne; zložky, pracovníkov Tatra banky a pod., keď nastala situácia, že popri

zablokovanom účte došlo k takému postupu, že peniaze boli prevedené na účet, potom boli čiastočne zneužitá a pod. Práve tieto okolnosti podľa názoru odporcu si vynucujú potrebu vyčkat' na výsledok trestného konania, kde sa prejednáva obžaloba Krajskej prokuratúry Nitra, vedená na súde pod sp. zn. 1T/129/2011.

Odvolačný súd považoval odvolanie žalovaného proti uzneseniu o zamietnutí prerušenia konania zo dňa 14. decembra 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-317 za nedôvodné. Rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolačný súd zdôraznil, že je výlučne vecou súdu, pre aký postup sa rozhodne, keďže z § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. ani nevyplýva, že by bol konajúci súd povinný konanie v prejednávanej veci prerušiť. Ak súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenia konania z dôvodu prebiehajúceho trestného konania zamietol, tak rozhodol vecne správne a odvolačný súd napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-455, bolo žalovanému uložené, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie vo výške 6 053,50 Eur. Toto uznesenie napadol odvolaním žalovaný, ktorý žiadal, aby odvolačný súd uvedené rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. mája 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-482, súd žalovanému oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie nepriznal. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný je veriteľom pohľadávok, pri ktorých je predpoklad, že budú uhradené. Disponuje značným nehnuteľným majetkom, preto ho nie je možné považovať za nemajetného. Vlastní tiež tak, ako to vyplýva z potvrdenia Dopravného inšpektorátu, dve motorové vozidlá, z ktorých v tlačive o majetkových pomeroch priznal len jedno. Keďže sa voči žalovanému nevedú žiadne exekučné konania, mal krajský súd za to, že je schopný splácať včas aj úvery a pôžičky, ktoré deklaroval. S prihliadnutím na nepravdivosť údajov žalovaného, uvedených v tlačive na dokladovanie jeho majetkových pomerov, ako aj s prihliadnutím k jeho majetkovým, osobným a finančným pomerom, bol Krajský súd v Banskej Bystrici toho názoru, že pomery žalovaného nie sú natoľko nepriaznivé, že by odôvodňovali priznanie oslobodenia od platenia súdneho poplatku za ním podané odvolanie. S prihliadnutím na všetky skutočnosti a pomery žiadateľa, súd prvej inštancie preto jeho žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie nevyhovel. Aj toto uznesenie napadol odvolaním žalovaný, ktorý žiadal, aby odvolačný súd uvedené rozhodnutie zmenil a oslobodil ho od platenia súdneho poplatku v plnom rozsahu. Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval obe odvolania žalovaného za nedôvodné. Na zrušenie uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-455, nie je zákonný dôvod, nakoľko o návrhu na oslobodenie od platenia súdneho poplatku nebolo do toho času právoplatne rozhodnuté. Túto skutočnosť žalovanému uviedol aj krajský súd. K odvolaniu žalovaného ohľadom nepriznania oslobodenia od platenia súdneho poplatku, odvolačný súd upriamil pozornosť na to, že inštitút súdnych poplatkov upravuje zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Jeho prípadný neprímeraný zásah do práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotveného aj v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky premietol tento zákon do § 4 ods. 1, v ktorom taxatívne vymenúva konania, ktoré sú od súdneho poplatku oslobodené ex lege (zákonné vecné oslobodenie) a do § 4 ods. 2, v ktorom vymenúva osoby, ktoré sú od súdneho poplatku oslobodené ex lege (zákonné osobné oslobodenie).

Civilný sporový poriadok v § 254 ods. 1 C. s. p. upravuje možnosť individuálneho oslobodenia od súdnych poplatkov (oslobodenia na návrh účastníka). V zmysle tohto ustanovenia môže súd priznať na návrh oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú. Zákon nevysvetľuje bližšie obsah pojmu „pomery žiadateľa“, bezpochyby však musí ísť o pomery žiadateľa majetkové, majúce základ v okolnostiach, ktoré nie sú len dočasnej či prechodnej povahy a odôvodňujú záver, že ako poplatník nemôže splniť poplatkovú povinnosť, alebo že jej splnenie od neho nemožno spravodlivo požadovať.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný podaním doručeným súdu prvej inštancie, resp. v odvolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-455, podal návrh na oslobodenie od súdneho poplatku. Nepochybné je tiež, že k svojej žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov žalovaný doložil vyplnené príslušné súdne tlačivo, ktorého úplnosť a pravdivosť súd prvej inštancie spochybnil s poukazom na majetkové a finančné pomery žalovaného, ktoré mal za preukázané výpisom z katastra nehnuteľností (č. l. 468 - 482 spisu). Súd prvej inštancie preto nepochybil, keď návrhu žalovaného na oslobodenie od súdnych poplatkov nevyhovel.

Odvolačný súd preto uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-

Db-455 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. mája 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-482, ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil s tým, že na dôvody uvedené v napadnutých uzneseniach odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje a sa s nimi stotožňuje. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a 262 ods. 1, 2 C. s. p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

Proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. 10. 2016 v časti, v ktorej potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. 01. 2015 č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408 vo veci samej, podal dovolanie žalovaný. Žalovaný má za to, že dovolanie je prípustné podľa ust. § 420 písm. f/ a podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C. s. p.

K ust. § 420 písm. f/ C. s. p. žalovaný uviedol, že v priebehu súdneho sporu, v ktorom vystupoval ako pôvodný správca konkurznej podstaty navrhol, aby sa predmetné konanie prerušilo dovtedy, kým nedôjde k právoplatnému skončeniu v trestnej veci vedenej proti obžalovanému H. pred Okresným súdom v Nitre a tiež jeho vlastné trestné konanie, t. č. vedené na Okresnom riaditeľstve PZ Levice ČVS: ORP - 112/OEK-LV-2011 pre pokračujúci zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona. Súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania uznesením zo 14. 12. 2014 zamietol, čím podľa žalovaného zasiahol do jeho práv, pretože ho zbavil možnosti uplatňovať procesné práva v rámci riadneho súdneho procesu. Žalovaný uviedol, že skutočným dôvodom, prečo nevie preúčtovať finančné prostriedky na účet terajšej správkyne konkurznej podstaty je, že legálne uložené a investované výťažky z predaja konkurznej podstaty sa dostali mimo dosahu prenajímateľa vkladu rozhodnutím prokurátora, pričom aj v uznesení odvolacieho súdu sa spomína, že je tu zrejmy predpoklad, že peniaze budú neskôr vrátené. Žalovaný poukázal aj na potrebu plynulosti sporu a odstránenia nejasností ohľadne finančných čiastok, ktoré boli spoločnosti Happy Trend Ltd. organizačná zložka Slovensko na základe prokuratúry odňaté. Dovolací dôvod žalovaný oprel aj o č. II základných princípov C. s. p. V rámci trestného konania vedeného proti žalovanému sa zistilo aj to, že zodpovedný subjekt za činnosť súkromnej investičnej spoločnosti popiera, prevzal od žalovaného vklad v hotovosti vo výške 36 081,-- Eur, avšak znaleckým dokazovaním je zrejmé, že tieto peniaze on riadne prevzal a navodil stav, v ktorom by mal samotný štát zabezpečovať návratnosť takto investovaných finančných prostriedkov. Pokiaľ by bolo došlo k prerušeniu konania a súd vyčkal na samotné rozhodnutie trestných konaní, rozhodne by bol ustálený iný skutkový stav, než je tomu teraz. Súd prvej inštancie bez toho, že by rešpektoval procesné postavenie žalovaného a závažnosť situácie, rozhodol rozsudkom z 15. 01. 2015, pričom vo vzťahu k sume 36 081,-- Eur vyslovil podozrenia smerujúce k tomu, že žalovaný tieto finančné prostriedky v skutočnosti nevlozil do investičného fondu. Rozhodol tak v čase, keď v trestnom konaní žalovaného nebolo ešte náležité objektivizované, kto sa podpísal na príjmový pokladničný doklad z 30. 10. 2008 a keď vzhľadom na rozdielne znaky sporného podpisu a porovnávacích materiálov nie je možné jednoznačne potvrdiť pravosť sporného podpisu, ale na základe zhodných znakov znalkyňa nevyklúčila, že sporný podpis bol vyhotovený ako úmyselne menený vlastný podpis D.. Žalovaný ďalej poukázal predovšetkým na trestnú vec vedenú na Okresnom súde Nitra sp. zn. 1T/I29/2011, v ktorej je obžalovaný práve D. ako vedúci organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby Happy trend Ltd. so sídlom v Nitre.

Podľa žalovaného skutkové zistenia, týkajúce sa schopnosti či neschopnosti spoločnosti Happy Trend Ltd., majú podstatný vplyv a význam na zistenie objektívnej aj subjektívnej stránky skutkovej podstaty neoprávneného nakladania s finančnými prostriedkami, resp. porušenie povinností správcu, upravené v § 8 ods. 2 ZKV. Podľa názoru žalovaného z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku, ani z odôvodnenia odvolacieho rozsudku nevyplýva konkretizácia povinností, ktoré žalovanému vyplývajú zo zákona, alebo ich uložil súd. Správca má zvláštny procesný vzťah voči úpadcovi, tak aj voči konkurzným veriteľom a nie je ho možné považovať za nástupcu konkurzným veriteľom ani úpadcu, preto v tomto smere je sporná aj aktívna legitímácia žalobcu. Povinnosti správcu vyplývajú predovšetkým zo zákona a ďalšie povinnosti, ktoré sú v súlade so zákonom, mu môže uložiť podľa § 12 ZKV konkurzný súd. Celé konanie správcu musí byť pokryté takým výkonom funkcie, ktorý má znak odbornej starostlivosti, ak s odbornou starostlivosťou nepostupuje, je to dôvod na zbavenie funkcie. Spravidla zodpovednosť správcu sa posudzuje podľa § 420 OZ. Škoda môže vzniknúť veriteľom, úpadcovi, ale aj tretím osobám a je sporné, či škoda môže vzniknúť aj novoustanovenému správcovi. Vzhľadom na to, že sa jedná o výťažok z predaja konkurznej podstaty, prichádzajú do úvahy povinnosti pri správe a speňažovaní

podstaty. Z § 14 ods. 6 ZKV pri výkone oprávnení, ktoré sú uvedené v ods. 1 ustanovenia, nesmie správca uzatvárať zjavne nevýhodné zmluvy alebo robiť úkony, ktorými získa prospech pre seba alebo osoby jemu blízke. Žalovaný má za to, že neprichádza do úvahy, že by porušil povinnosti pri speňažovaní podstaty (§ 27, § 28 alebo § 29).

Žalovaný poukázal na ust. § 431 ods. 1 C. s. p., ako aj na čl. IV, čl. VII a čl. VIII základných princípov. Mal za to, že sa v predmetnej veci nepostupovalo v zmysle týchto zásad, keď súd odmietal žalovaného odkazy na výsledky trestného konania vedeného proti Petrovi Švecovi, ako aj výsledky trestného konania vedeného proti žalovanému, kde vyšli najavo okolnosti týkajúce sa oprávnení jeho manželky na plnenie a tiež okolnosti, že oprávnená osoba konať menom Happy Trend Ltd. úmyselne falšovala svoj podpis na príjmovom pokladničnom doklade.

Podľa žalovaného je dovolanie prípustné aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C. s. p. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/73/2013 z 01. 04. 2014, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Banská bystrica z 24. 01. 2014 sp. zn. 2T/51/2012; ďalej na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 45Cbi/3/2013; rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/3/2016, sp. zn. 1Obo/10/2014, sp. zn. 1MObdV/19/2017. Rozhodnutie dovolacieho súdu spočíva v nesprávnom posúdení, pokiaľ nerešpektoval zmenu rozhodných skutočností, ktoré zakladali nárok na náhradu peňažnej sumy a tiež nesprávneho spôsobu pri ustaľovaní existencie zodpovednostného vzťahu podľa § 8 ZKV. Žalovaný poukázal na ust. § 432 ods. 1 C. s. p., ako aj na čl. II základných princípov a mal za to, že nesprávne právne posúdenie veci je v tom, že sudy vychádzali nedôvodne z nesprávneho výkladu § 8 ods. 2 ZKV, pokiaľ ide o rozhodnutie správcu za vzniknutú škodu. Na druhej strane prvoinštančný súd uvádza v niektorých častiach, že ide o neoprávnené obohatenie na strane žalovaného. V prípade žalovaného nedošlo k zavinenému konaniu, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody, pretože žalovaný postupom, ktorý má zakladať zodpovednostný vzťah, neporušil žiadne povinnosti. Ktoré mu vyplývajú zo zákona alebo z príkazov tak, ako to uviedol, prax správcov v SR v mnohých prípadoch bola taká, že tezaurované vklady, resp. výťažky z predaja takýmto spôsobom zhodnocovali a tvrdenie, že v čase účinnosti zákona o konkurze a vyrovnaní je konanie nedovolené, nemá oporu v zákone.

Žalovaný navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. 01. 2015 č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408 v spojitosti s rozsudkom Najvyššieho súdu SR 2Obo/23/2015, 2Obo/24/2015, 2Obo/30/2016 2Obo/31/2016 z 27.10.2016. Jedným z podstatných dôvodov na odklad vykonateľnosti je podľa žalovaného skutočnosť, že ako správca konkurznej podstaty mal uzavretú poisťovňu zmluvu na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone povolania, v tom čase s Kooperatívou, a. s. Žalovaný tiež navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zrušil a podľa § 450 C. s. p. vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Žalovaný doručil súdu 20. 03. 2017 doplnenie dovolania so žiadosťou o odklad vykonateľnosti označené ako „Dovolanie so žiadosťou o odklad vykonateľnosti. Dodatok č. 1“, v ktorom doplnil ďalšie rozhodnutia, a to rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/9/2016 a sp. zn. 3Tdo/55/2015, v ktorých Najvyšší súd zaujal k otázke zavinenia a zodpovednostného konania správcu konkurznej podstaty úplne odlišné stanovisko než v jeho civilnej veci, resp. z odôvodnenia rozhodnutí vyplýva odôvodnenosť argumentácie žalovaného.

K dovolaniu žalovaného sa prostredníctvom právnej zástupkyne vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení uviedla, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako i odvolacieho súdu, týkajúceho sa priznaného nároku na zaplatenie sumy 100 898,22 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 25. 09. 2010, sa stotožňuje v celom rozsahu. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že nárok žalobkyne je daný a dôvodný. Rovnako správne posúdil uplatnený nárok, aj ako náhradu škody a aj ako bezdôvodné obohatenia, pričom sa vysporiadal podrobne a dostatočne s uplatneným nárokom žalobkyne, rozhodnutie odôvodnil a vykonal všetky potrebné dôkazy. S tvrdením žalovaného, že súd prvej inštancie prekročil svoje právomoci, keď nárok posudzoval aj z titulu bezdôvodného obohatenia aj z titulu náhrady škody a žalobkyňa tak priznal viac ako požadovala, sa žalobkyňa nestotožnila. Podľa jej názoru súd žiadnym spôsobom jej návrh neprekročil, po celý čas sa domáhala zaplatenia tej istej žalovanej sumy s príslušenstvom, t. j. toho istého nároku. Žalovaný sa tiež mylne domnieva, že právna kvalifikácia nároku je dôvodom na rozhodovanie o zmene žaloby. Žaloba bola od začiatku žalobou na plnenie, pričom za celé trvanie prvoinštančného konania k žalovaným tvrdenej kvantitatívnej zmene žaloby nedošlo. Od počiatku konania si žalobkyňa uplatňovala nárok na peňažné plnenie, ktorý jej bol aj priznaný, nemohol súd

prekročiť návrh žalobkyne a prisúdiť jej viac, ako žiadala a rovnako tak nemohol učiniť ani z dôvodu zmeny skutkového základu, ktorý zostal po celú dobu konania takisto rovnaký. Žalobkyňa sa nestotožnila ani s dovolacími námietkami žalovaného, spočívajúcimi v zmene opisu skutkových tvrdení. V súvislosti s doplnením dovolania žalovaným žalobkyňa navrhla, a to vzhľadom na ust. § 430 C. s. p. na obsah tohto dodatku č. 1 zo 16. 03. 2017 neprihliadať, pretože bol podaný po lehote na podanie dovolania. Zároveň má za to, že predložené trestné rozsudky Najvyššieho súdu SR sa nijako netýkajú prejednávanej veci.

V závere žalobkyňa uviedla, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné, a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/23/2015, 2Obo/24/2015, 2Obo/30/2015, 2Obo/31/2015 zo dňa 27. 10. 2016 potvrdil v celom rozsahu a priznal žalobkyni aj náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100% (žalobkyňa vyčísliła trovy právneho zastúpenia v dovolacom konaní podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a to prevzatie a príprava zastúpenia vrátane porady s klientom 312,87 Eur + písomné vyjadrenie k dovolaniu 312,87 Eur + 2x režijný paušál 8,84 Eur, spolu 643,42 Eur).

K vyjadreniu žalobkyne sa následne vyjadril žalovaný. Podľa jeho názoru nemožno stotožňovať právo na peňažné plnenie z titulu spôsobenej škody a s titulom bezdôvodného obohatenia. Vyplyva to nakoniec aj z právnej úpravy náhrady škody a bezdôvodného obohatenia. Vo vyjadrení žalovaný poukázal na predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, na otázku exkulpácie, ako aj na ust. § 451 OZ a uviedol, že nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia je závislý predovšetkým od miery obohatenia a nie od ujmy druhej strany. Poukázal ja na samostatné premlčacie lehoty nárokov vyplývajúcich z bezdôvodného obohatenia, ktoré sú nezávislé od lehôt na náhradu škody. Žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Pre posúdenie nároku žalobkyne je dôležité, z akého titulu tento nárok uplatnila. Každý nárok je založený na samostatných skutkových podstatách a ovplyvňuje to aj samotné dokazovanie. V súvislosti s podaním dodatku č. 1 žalovaný uviedol, že aj keď dovolanie neplní funkciu tretej inštancie, treba vychádzať z ústavnosti tak, aby sa naplnil inštitút právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1-4 Ústavy SR. Zároveň odkázal na ust. § 432 ods. 2 C. s. p., § 434 a § 430 C. s. p. Uviedol, že dodatkom č. 1 nedošlo k rozšíreniu dovolacích dôvodov, a teda nedošlo ani k narušeniu koncentrácie sporového konania. Dodatkom č. 1 sa nemenil ani rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, a preto žalovaný trval na tom, aby súd na tieto okolnosti prihliadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas a riadne zastúpená sporová strana - žalovaný, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal, či sú napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým sú podané tieto mimoriadne prostriedky - dovolania, prípustné.

Podľa ust. § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Podľa ust. § 420 dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 C. s. p. sa vzťahuje len na rozhodnutia vo veci samej a na rozhodnutia, ktorými sa konanie končí. Dovolanie žalovaného smerujúce voči rozhodnutiu odvolacieho súdu z 27. októbra 2016, sp. zn. 2Obo/24/2015, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. decembra 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-317. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je rozhodnutím, ktorým bol návrh žalovaného na prerušenie konania zamietnutý. Dovolanie žalovaného, ktorý prípustnosť dovolania odvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., nie je spôsobilé túto spôsobilosť vyvolať, pretože predmetné dovolanie smeruje voči rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým nebolo rozhodnuté vo veci samej, resp. ktorým sa konanie končí. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu smerujúcemu voči uzneseniu odvolacieho súdu sp. zn.: 2Obo/24/2015 z 27. októbra 2016 podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

Žalovaný podal dovolanie aj proti rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 2Obo/23/2015 z 27. októbra 2016, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie - Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. januára

2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408, pričom prípustnosť dovolania odvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. a ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal, či je napadnuté také rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému je podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku prípustné.

Podľa ust. § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Dovolanie je prípustné proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. Dovolaateľ prípustnosť zakladá z ust. § 420 a § 421 C. s. p. Keďže dovolaateľ si zvolil kombináciu týchto dôvodov prípustnosti dovolania, dovolací súd (na jednej strane) nemôže posudzovať prípustnosť dovolania z hľadiska oboch týchto ustanovení, no (na druhej strane) si nemôže - len na základe svojej úvahy - ľubovoľne „vyberať“, podľa ktorého ustanovenia bude skúmať, či je dovolanie prípustné. Vady zmätočnosti uvedené v § 420 C. s. p. zakladajú prípustnosť dovolania a zároveň jeho opodstatnenosť. So zreteľom na túto povahu a procesné dôsledky každej z väd zmätočnosti vedie súbežné uplatňovanie oboch dôvodov prípustnosti dovolania (§ 420 a § 421 C. s. p.) k tomu, že dovolací súd sa obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p. Pokiaľ by dovolací súd skúmal opodstatnenosť uplatnenia dovolacieho dôvodu ešte aj podľa § 421 C. s. p., prehliadol by zreteľné vnútorné protirečenie argumentácie samotného dovolaateľa, ktoré spočíva v tom, že dovolaateľ poukazuje na nesprávne posúdenie, pričom súbežne tvrdí o existencii takého mimoriadneho závažného a neprehliadnuteľného dôvodu (existencie vady zmätočnosti), pre ktorý napadnuté rozhodnutie nemalo byť vôbec vydané. V zmysle stanoviska veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. apríla 2017 sp. zn.: 1VCdo/2/2017 kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p.

Dovolací súd preto s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto skúmal, či napadnutý rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou uvedenou v § 420 písm. f/ C. s. p. Za vadu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. treba považovať nesprávny procesný postup súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolaateľ vzhliadol vadu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. v tom, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. uznesením zo 14. decembra 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-317 a odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie svojim rozhodnutím z 27. októbra 2016, sp. zn. 2Obo/24/2015 potvrdil. Žalovaný navrhol prerušenie konania vo veci samej až do právoplatného skončenia trestného konania vedeného proti žalovanému, ako aj trestného konania vedeného proti obvinenému D. a G., nakoľko obvinený sa k skutku priznal a po uvoľnení jeho zablokovaného účtu, na ktorom je 875 000,-- Eur, vráti žalovanú sumu do konkurznej podstaty. Pri návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. súd nemá povinnosť konanie prerušiť a nejde ani o prípad, kedy by sa v inom konaní riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu, ktorú by si súd nebol oprávnený vyriešiť. V konaní vo veci samej súdy nižších stupňov konali správne, keď konanie neprerušili. Výsledok trestného konania nemá vplyv na záver súdov vo veci samej, a to, že žalovaný konal v rozpore s § 8 ods.2 ZKV, keď finančné prostriedky z konkurznej podstaty úpadcu investoval do súkromnej spoločnosti, čím neoprávnene použil majetok úpadcu určený na uspokojovanie pohľadávok veriteľov na podnikanie súkromnej osoby. Dovolací súd preto dospel k záveru, že v konaní nedošlo k vade uvedenej v ust. § 420 písm. f/ C. s. p., a preto dovolanie žalovaného smerujúceho voči rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/23/2016 z 27. októbra 2016 podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol ako procesné neprípustné.

Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 C. s. p.).

Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.